

Pan nauczał nas tej prawdy

Z zadumą ♩ = 69-76

Duet

1. Pan na - u - czał nas tej pra - wdy, w e - wan - ge - lii źró - dło jej;
2. Bądź po - ko - rny, pe - łąn tro - ski, ta - ki przy - kład Zba - wca dał.
3. W o - ku bra - ta źdźbło do - strze - głem, swo - ich zaś nie wi - dząc wad,

Mi - ło - sie - rny bądź, nie har - dy, z wro - giem swo - im nie kłóć się.
 Mi - ło - sie - rdzie to dar bo - ski, spo - kój w du - szy bę - dziesz miał.
 Chcia - łem po - móc mu je wy - jąć, lecz się na nic trud mój zdał.

Sąd po - zo - staw Bo - gu swe - mu, spra - wie - dli - wym sę - dzią jest.
 Po - słu - szeń - stwo przy - ka - za - niom to wy - si - łąk cią - gły jest,
 Mgła za - ći - ła me spoj - rze - nie, nie wi - dzia - łem pra - wie nic,

Ja - ką mia - rę dasz bliż - nie - mu, ta - ką ci od - mie - rzą też.
 Kro - cząc wą - ską ście - żką Pa - na, trze - ba u - mieć ko - chać też.
 Kie - dy o - ko swe zba - da - łem, pa - trzę, a w nim bel - ka tkwi.

Harmonia

Zba - wi - cie - lu, Tyś przy - kła - dem, przez to ży - cie pro-wadź nas.

W ser - cu ma - my Two-je ra - dy. O - czy uj - rzą nie-bios blask.

4. W trosce o swojego brata
pragnę żdźbło usunąć to.
Wtedy oko pełne światła
uraduje wielce go.
Często sąd swój wydawałem,
belki swej nie widząc, nie!
Winę swoją zrozumiałem.
Czy wymażą ją lzy me?

5. Miłosierdzie nas uzdrowi,
łaska Boga pokój da
I pozwoli mniej surowy
osąd mieć każdego dnia.
Cudze żdźbło mnie nie zaprząta,
każdy wad swych świadom jest.
Duch pokorą mnie napełnia,
gdy o belce myślę swej.

Słowa: Eliza R. Snow, 1804–1887; refren: M. E. Abbey
Muzyka: Charles Davis Tillman, 1861–1943

Ew. Mateusza 7:1–5
Alma 41:14–15